

Arrest

nr. 192 434 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Frans-Guyaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 19 februari 2016 vastgesteld ingevolge een politiecontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker werd op 4 februari 2017 betrapt bij de verkoop van verdovende middelen en hij werd de volgende dag onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.3. Op 15 februari 2017 werd verzoeker in de gevangenis door verweerder gehoord.

1.4. Verzoeker werd op 20 april 2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende drie jaar, behoudens negen maanden effectief.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 juni 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 9 juni 2017 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer gekend in de gevangenis als:

naam: [M.]

voornaam : [J.]

[...]

nationaliteit: Frans-Guyana

Geïdentificeerd als: [K.R.K.][...] nationaliteit: Ghana

ALIAS: [I.C.][...], onderdaan van Guyana; [M.J.][...], onderdaan van onbepaald

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

• Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 19/02/2016.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 15/02/2017 dat hij geen familieleden heeft in België.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden gevangenisstraf effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 8 jaar voor het grondgebied van België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Deze termijn is uitermate lang.

De verwerende partij vermeldt als rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. Een andere rechtsgrond wordt niet vermeld door de verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De gemachtigde verwijst, zich baserende op bovenvermeld wetsartikel, naar de veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20/04/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden gevangenisstraf effectief. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verderop in de beslissing, wordt deze passage opnieuw herhaald in exact dezelfde bewoordingen.

Deze feitelijke motivering volstaat echter niet tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. De gemachtigde komt immers maar tot de vaststelling dat verzoeker “door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, daargelaten of deze vaststelling correct is, zonder evenwel tot het besluit te komen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals vereist door artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet.

Het correctionele vonnis is voor de gemachtigde kennelijk geen gegeven om het besluiten tot deze wettelijk vereiste voorwaarde dat verzoeker land “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Ten onrechte werd hierom een inreisverbod opgelegd van meer dan vijf jaar, zelfs bepaald op acht jaar, op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker – een man die zijn

ware identiteit verhuult en illegaal in het land verblijft – reeds wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden, waarvan de helft effectief. In deze omstandigheden kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder vermocht derhalve, op basis van voormelde wetsbepaling, in voorliggende zaak verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verweerder heeft de tekst van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volledig weergegeven en uiteengezet waarom hij van oordeel was dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar diende te worden opgelegd. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde “zeer ernstig” te verstoren en verwezen naar de aard van de door verzoeker gepleegde feiten en de strafmaat. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoeker illegaal in het Rijk verbleef en geen familieleden in België heeft en benadrukt dat hij een groot belang hecht aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verzoeker stelt dat een inreisverbod van acht jaar uitermate lang is, maar toont hiermee niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat geenszins blijkt dat verzoeker enig belang heeft in het Rijk of op het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien.

Verzoekers betoog geeft geen aanleiding tot de vaststelling de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Zijn uiteenzetting laat evenmin toe te concluderen dat verweerder enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Ter onderbouwing van zijn tweede middel voorziet hij in de volgende uiteenzetting:

“1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 8 jaar voor het grondgebied van België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (zoals Nederland). Deze termijn is uitermate lang.

Verzoeker wordt hierdoor verhinderd om gedurende de volledige tijdsperiode van acht jaar het Belgisch grondgebied én het grondgebied van alle staten die het Schengenacquis toepassen te betreden.

In dit verband wordt in de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij

het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

“Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). [...] Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.”

Het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van acht jaar is voor verzoeker een zeer ingrijpende maatregel.

3.

De verwerende partij vermeldt als rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. Een andere rechtsgrond wordt niet vermeld door de verwerende partij.

Artikel 1, 8° Vreemdelingenwet omschrijft een inreisverbod als:

“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Deze bepaling is overgenomen van artikel 11, 2 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling stipuleert dat de duur van een inreisverbod in de regel beperkt is tot vijf jaar. Slechts in uitzonderlijke omstandigheden, wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kan een inreisverbod worden opgelegd met een duurtijd die verder gaat dan vijf jaar:

De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

De beperking van de termijn tot vijf jaar, als algemene regel, is ook geëxpliciteerd in de overwegende beschouwingen bij de Terugkeerrichtlijn (overweging 14):

Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar.

Bij de beoordeling van het begrip "openbare orde", wijst verzoeker op het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 (C-554/13) met betrekking tot de uitleg van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn.

In overweging 60 wordt door het Hof van Justitie gesteld: "Het begrip: gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn veronderstelt hoe dan ook dat er, naast de verstoring die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke en actuele bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast".

Aan de gegeven uitleg door het Hof van Justitie over het begrip "openbare orde" in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn kan geen betekenis worden ontzegd bij de uitleg van het begrip "ernstige bedreiging van de openbare orde" in artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn. Immers bieden inhoud en strekking van de Terugkeerrichtlijn geen aanknopingspunt voor de conclusie dat bij de uitleg van het bepaalde in artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn een ander, minder verstrekkend, niveau van rechtsbescherming dan het in het arrest van 11 juni 2015 in het kader van artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn geschetste, leidend zou moeten zijn.

Artikel 74/11, vierde lid Vreemdelingenwet stelt dan ook dat de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationaliteit veiligheid en niet heeft gevormd. Ook artikel 11, 2 van de Terugkeerrichtlijn vereist dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod moet bovendien rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23

4.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt dewelke verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Het inreisverbod wordt opgelegd aan verzoeker met een duurtijd van acht jaar, doordat verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als tekortkoming wordt aangerekend.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 Vw. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van acht jaar (!) op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

5.

Verzoeker wijst er nadrukkelijk op dat het horen van verzoeker een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde werd bij het nemen van de bestreden beslissing nu slechts rekening gehouden met het enkele oordeel van de correctionele rechtbank te Antwerpen, niet met de feiten. Meer werd niet in rekening gebracht, terwijl de gemachtigde moet nagaan of verzoeker actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Artikel 74/11, vierde lid Vreemdelingenwet stelt dan ook dat de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationaliteit veiligheid en niet heeft gevormd. Ook artikel 11, 2 van de Terugkeerrichtlijn vereist dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Bij de beoordeling van het begrip "openbare orde", wijst verzoeker op het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 met betrekking tot de uitleg van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn. In overweging 60 wordt gesteld: Het begrip: "gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn veronderstelt hoe dan ook dat er, naast de verstoring die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke en actuele bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast".

Aan de gegeven uitleg door het Hof van Justitie over het begrip "openbare orde" in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn kan geen betekenis worden ontzegd bij de uitleg van het begrip "ernstige bedreiging van de openbare orde" in artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn. Immers bieden inhoud en strekking van de Terugkeerrichtlijn geen aanknopingspunt voor de conclusie dat bij de uitleg van het bepaalde in artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn een ander, minder verstrekkend, niveau van rechtsbescherming dan het in het arrest van 11 juni 2015 in het kader van artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn geschetste, leidend zou moeten zijn.

Indien de gemachtigde duiding had verzocht aan verzoeker, dan was duidelijk geworden dat verzoeker nooit eerder werd veroordeeld, ondanks zijn zeer langdurig verblijf in België, evenmin voor feiten wegens inbreuken op de drugswetgeving.

De feiten speelden zich bovendien af op 4 februari 2017 (waardoor de incriminatieperiode beperkt is tot één dag).

Verzoeker heeft bovendien een blanco strafregister, reden waarom een straf met uitstel werd opgelegd door de correctionele rechtbank. Er zijn ook geen andere onderzoeken tegen verzoeker lopende.

De opgelegde straf door de correctionele rechtbank is er bovendien net op gericht om recidive te voorkomen, reden waarom een straf met uitstel werd opgelegd

6.

Gelet op deze feitelijke elementen en bovenvermelde juridische grondslagen, heeft het niet horen van verzoeker in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing: zowel inzake het opleggen van een inreisverbod (o.a. artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet) als inzake de duurtijd van het inreisverbod (o.a. artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet).

Dit vaststelbare gebrek in de besluitvorming brengt de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee, gelet op de schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, artikel 11 Terugkeerrichtlijn, de hoorplicht en artikel 41 Grondrechten EU.

4.2.2.1. Er dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt wel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van het bestreden beslissing. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker op 15 februari 2017 in de gevangenis door verweerder werd gehoord.

Waar verzoeker nog stelt dat hij had willen duiden dat hij nooit eerder werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld betrekking hebben op een inbreuk die hij op 4 februari 2017 pleegde en dat hem een gevangenisstraf werd opgelegd die ten dele met uitstel was, kan het volstaan aan te geven dat verweerder hiervan op de hoogte was. Verzoeker verwijst ook naar zijn *“zeer langdurig verblijf in België”*, doch lijkt te vergeten dat werd vastgesteld dat hij op 11 december 2013 vanuit Ghana een visum aanvroeg met het oog op een reis naar Italië, dat dit visum hem op 18 december 2013 werd toegestaan en dat hij pas voor het eerst in België werd aangetroffen op 19 februari 2016, zodat het geenszins aannemelijk is dat hij al sedert 2003 in België zou verblijven. Er werd hem ook de kans gegeven om hieromtrent duiding te geven, maar blijkens het gehoorverslag verleende hij amper medewerking en beperkte hij zich inzake de *“VIS hit”* tot het louter ontkennen dat hij een visum had aangevraagd

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet de kans kreeg alle door hem relevant geachte inlichtingen aan verweerder mee te delen.

Een schending van de hoorplicht of artikel 41 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en dient tevens te worden benadrukt dat verweerder zich er niet toe heeft beperkt te motiveren dat verzoeker in het verleden ernstige strafbare feiten pleegde, maar ook heeft toegelicht dat uit de ernst van de in het verleden gepleegde feiten kan worden afgeleid dat verzoeker wordt geacht de openbare orde ook in de toekomst te kunnen schaden. Verweerder vermocht ten aanzien van verzoeker, die zoals reeds gesteld illegaal in het Rijk verblijft, die gebruik maakt van valse identiteiten en die reeds een inbreuk beging op de wet op de verdovende middelen die er de strafrechter toe bracht een effectieve gevangenisstraf van negen maanden op te leggen, in redelijkheid te oordelen dat hij heden nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1.

In elk geval blijkt, zelfs buiten het hoorrecht om, dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de werkelijke feiten.

De verwerende partij vermeldt als rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. Een andere rechtsgrond wordt niet vermeld door de verwerende partij.

Artikel 1, 8° Vreemdelingenwet omschrijft een inreisverbod als:

“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Deze bepaling is overgenomen van artikel 11, 2 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling stipuleert dat de duur van een inreisverbod in de regel beperkt is tot vijf jaar. Slechts in uitzonderlijke omstandigheden, wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kan een inreisverbod worden opgelegd met een duurtijd die verder gaat dan vijf jaar:

De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

De beperking van de termijn tot vijf jaar, als algemene regel, is ook ge[ë]xplici[t]eerd in de overwegende beschouwingen bij de Terugkeerrichtlijn (overweging 14):

Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar.

Bij de beoordeling van het begrip “openbare orde”, wijst verzoeker op het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 (C-554/13) met betrekking tot de uitleg van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn.

In overweging 60 wordt door het Hof van Justitie gesteld: “Het begrip: gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn veronderstelt hoe dan ook dat er, naast de verstoring die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke en actuele bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”.

Aan de gegeven uitleg door het Hof van Justitie over het begrip “openbare orde” in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn kan geen betekenis worden ontzegd bij de uitleg van het begrip “ernstige bedreiging van de openbare orde” in artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn. Immers bieden inhoud en strekking van de Terugkeerrichtlijn geen aanknopingspunt voor de conclusie dat bij de uitleg van het bepaalde in artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn een ander, minder verstrekkend, niveau van rechtsbescherming dan het in het arrest van 11 juni 2015 in het kader van artikel 7, vierde lid, Terugkeerrichtlijn geschetste, leidend zou moeten zijn.

Artikel 74/11, vierde lid Vreemdelingenwet stelt dan ook dat de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationaliteit veiligheid en niet heeft gevormd. Ook artikel

11, 2 van de Terugkeerrichtlijn vereist dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod moet bovendien rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23

2.

Door de gemachtigde werd bij het nemen van de bestreden beslissing nu slechts rekening gehouden met het enkele oordeel van de correctionele rechtbank te Antwerpen. Meer werd niet in rekening gebracht. Men beperkt zich tot de straf zelf, de voorliggende feiten en omstandigheden worden niet in rekenschap gebracht.

Indien de gemachtigde rekening had gehouden met de feiten, dan was duidelijk geworden dat verzoeker nooit eerder werd veroordeeld, ondanks zijn zeer langdurig verblijf in België, evenmin voor feiten wegens inbreuken op de drugswetgeving.

De feiten speelden zich bovendien af op 4 februari 2017 (waardoor de incriminatieperiode beperkt is tot één dag).

Verzoeker heeft bovendien een blanco strafregister, reden waarom een straf met uitstel werd opgelegd door de correctionele rechtbank. Er zijn ook geen andere onderzoeken tegen verzoeker lopende.

De opgelegde straf door de correctionele rechtbank is er bovendien net op gericht om recidive te voorkomen, reden waarom een straf met uitstel werd opgelegd.

De gemachtigde komt bovendien "maar" tot de vaststelling dat verzoeker "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", daargelaten of deze vaststelling correct is, zonder evenwel tot het besluit te komen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals vereist door artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet.

Het correctionele vonnis is voor de gemachtigde kennelijk geen gegeven om het besluiten tot deze wettelijk vereiste voorwaarde dat verzoeker land "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Met deze omstandigheden moest rekening worden gehouden: zowel omdat de gemachtigde gehouden is om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van zijn geval, als omdat de gemachtigde moet oordelen of verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde én het bepalen van de exacte termijn die meer dan vijf jaar zou bedragen (zie hierboven).

Dit heeft de gemachtigde nagelaten bij het opleggen van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt een schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet als van artikel 11 Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Uw Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht namelijk bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

TWEEDE ONDERDEEL

3.

ONDERGESCHIKT, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Hierboven bleek reeds dat de gemachtigde moet nagaan of verzoeker actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde alvorens hij een inreisverbod kan opleggen met een duurtijd van meer dan vijf jaar. Deze vaststelling volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en de eigenlijke bewoordingen van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en artikel 11 Terugkeerrichtlijn (zie hierboven).

In de bestreden beslissing staat echter niets te lezen over het actueel karakter van de veronderstelde ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker beschikte over een blanco strafregister in België. Er zijn ook geen andere onderzoeken tegen hem lopende. De opgelegde straf door de correctionele rechtbank is er bovendien niet op gericht om recidive te voorkomen, reden waarom een straf met uitstel werd uitgesproken.

Door de enkele verwijzing naar het uitgesproken vonnis door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wordt verzoeker niet in staat gesteld om te begrijpen waarom de gemachtigde alsnog tot het oordeel zou komen dat er sprake is van een actueel karakter van de veronderstelde ernstige bedreiging voor de openbare orde.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat er nochtans in dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 74/11 Vreemdelingenwet en artikel 11 Terugkeerrichtlijn.”

4.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar wordt opgelegd omdat hij er niet aan heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde ernstig te verstoren. Tevens wordt nader toegelicht dat verzoeker werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van negen maanden wegens inbreuken

op de wetgeving inzake verdovende middelen en dat uit de ernst van de gepleegde feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers bewering dat verweerder geen motivering heeft voorzien omtrent het actueel karakter van de ernstige bedreiging van de openbare orde mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft expliciet aangegeven van oordeel te zijn dat aangezien verzoeker er niet voor terugschrok de openbare orde reeds ernstig te verstoren hij een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij de openbare orde nog zal kunnen schaden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet laat, zoals reeds gesteld, verweerder toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, die verschillende aliassen heeft en die een inbreuk pleegde op de wetgeving inzake verdovende middelen te beschouwen als een vreemdeling die reeds aantoonde er niet voor terug te deinzen de openbare orde ernstig te verstoren en op basis van feiten uit het verleden te concluderen dat er sprake is van een gedrag dat toelaat te besluiten dat nog schendingen van de openbare orde kunnen worden verwacht kon verweerder, in voorliggende zaak, een inreisverbod van acht jaar opleggen. De theoretische beschouwingen van verzoeker doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker benadrukt dat de duur van een inreisverbod dient te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hij toont evenwel niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien bij het bepalen van de geldigheidsduur van het bestreden inreisverbod. Het feit dat verzoeker slechts één maal werd veroordeeld in België voor feiten die hij op een welbepaalde dag pleegde, zijn bewering dat er geen andere onderzoeken lopen, dat hij voorheen een blanco strafregister had en dat de strafrechter hem een gevangenisstraf oplegde die ten dele met uitstel was impliceert ook niet dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar in casu, gelet op verzoekers gedrag, aangewezen was.

Het betoog van verzoeker leidt niet tot de conclusie dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

4.3.2.3. In zoverre verzoeker nogmaals de schending aanvoert van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“1.

Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 08.06 2017.

Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend door verzoeker bij uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In deze omstandigheden, indien dit beroep zou worden toegekend, kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er

is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.“

4.4.2. Er kan slechts worden vastgesteld dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarmee voorliggende beslissing gepaard gaat, niet door de Raad werd vernietigd. Verzoekers stelling dat indien de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd er dient te worden aangenomen dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen met miskening van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet dienstig.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK